

EFTERTRYK

NR. 1 - JANUAR 2026

EFTERTANKE:

LEDT AF ÅNDEN | 2026

| Af John Nielsen, generalsekretær

Ved begyndelsen af året har du sandsynligvis gjort dig tanker om det nye år. Måske er dine tanker inspireret af Gud. Måske er de ikke. Gennem hele Bibelen ser vi eksempler på, at Guds tanker med det enkelte menneske er noget andet, end hvad den enkelte selv har tænkt. "Jeres planer er ikke mine planer, og jeres veje er ikke mine veje" lyder det fra Gud i Esajas 55.8. Det kan lyde foruroligende, men er det ikke. For Gud tænker altid det bedste for dig.

VORES VEJE ELLER HANS VEJ?

"Følg mig" sagde Jesus til mennesker han mødte. Det indebar noget andet, end de selv havde planlagt. Umiddelbart hørte de det som et kald til efterfølgelse. På sigt opdagede de, at efterfølgelse af Jesus også indebærer et kald til tjeneste for ham og hans rige. Da Jesus vente tilbage til himlen, kom Helligånden og ledte Jesu efterfølgere ad veje de ikke havde forestillet sig. Apostlenes Gerninger er én lang historie om Åndens ledelse blandt de første kristne. Nu skriver vi 2026, og Guds Ånd er stadig virksom i verden. Vil vi lade os lede af ånden i det nye år? Eller vil vi gå vores egne veje?

HVORDAN KAN MAN HØRE ÅNDENS STEMME?

Ører der hører, og øjne der ser, er store emner i Bibelen. Når vi kun har øje for os selv og vores egne

planer, ser og hører vi ikke, hvad Gud vil bruge os til. Når vi vover at lægge vores egen vilje ned og stille os åbne for Gud med bønner "ske din vilje", da kan vi begynde at høre Åndens stemme og opleve Åndens ledelse i vores liv.

Ånden taler naturligvis gennem de bibelske skrifter og gennem fællesskabet med Gud i bønner. Han taler gennem indre tilskyndelser, og gennem syner og drømme. Men ofte leder Gud gennem noget så almindeligt som mødet med andre mennesker. Et andet menneskes behov eller måske en udfordring, som et andet menneske stiller dig overfor, kan være Åndens ledelse.

DET UVENTEDE

Fordi Guds planer er større end vores planer, går Åndens ledelse ofte i retning af det uventede. Det du ikke selv havde tænkt. Det du ikke havde set komme. Apostlen Peter havde ikke forestillet sig, at han skulle forkynde evangeliet i romeren Cornelius' hus. Paulus havde ikke forestillet sig, at han skulle gøre Jesus kendt i Makedonien.

EFTERTANKE

Tænk, hvad der kan ske, hvis vi alle i Evangelisk Frikirke Danmark lader os lede af Ånden i det nye år! Ikke vores veje, men hans vej

Eftertryk nr. 1, 138. årgang, januar 2026. Udgives af Evangelisk Frikirke, Danmark. Bladet udkommer 6 gange om året.

Ansvarshavende: Landsledelsen v/ formand Brian Kjoller.

Redaktion: Peter Götz og John Nielsen. Henvendelser til Peter Götz, peter@goetz.dk.

Grafisk design: Laila Nygaard

Sekretariatet: Borrevejlevej 26, 4000 Roskilde, sekretariat@evfri.dk - tlf. 40 16 21 31.

Forsidefoto: Cornel Pascu, Rumænien, på arbejde

LEDERFORUM

23.-24. januar i Bethaniakirken Aalborg / B&B Hotel

AT VÆRE KIRKE I EN UROLIG TID

Usikkerhed, bekymring, oprustning, prepping og frygt er nogle af de ord der præger tiden. Men tro er også et af tidens store ord. Hvordan kan vi som kirke møde mennesker i en urolig og frygtsom tid? Hvordan kan vi lede dem til en tro, der giver håb midt i alt det uvisse?

Det sætter vi fokus på, når vi mødes til Lederforum 23.-24. januar i Bethaniakirken i Aalborg.

Vi har inviteret tre oplægsholdere, som med hver sin erfaring vil tale ind i emnet og give os inspiration til at være kirke i tiden.

UNG PRÆST I FOLKEKIRKEN

Andreas Bøge er en ung sognepræst i Ansgars Kirken i Aalborg. Han oplever, at der især blandt unge er en tydelig søgning mod kirken. Et eksperiment

med en aftengudstjeneste målrettet unge er blevet en succes, rapporterer det aalborgensiske medie Ligeher.nu. Ved den seneste gudstjeneste mødte 200 unge op. På Lederforum vil Andreas tale om, hvordan kirken kan være med til at bringe ro, tro og håb til en ny generation.

LANDSLEDER FOR ALPHA

Gitte Møller Thomsen er landsleder for Alpha Danmark og formand for menighedsrådet i Vendsyssel Frimenighed. Med sin erfaring fra Alpha kurser over hele landet har Gitte fingeren på pulsen i forhold til at være kirke i en urolig tid, hvor mennesker søger kirken for at finde håb og fred.

GENERALSEKRETÆR FOR FRIKIRKENET

Claus Bækgaard er ny generalsekretær i FrikirkeNet. Han vil fortsætte den linje, som FrikirkeNet har lagt de senere år med fokus på at være kirke, der er til stede i samfundet. Claus har stor erfaring som præst for en lokal kirke. Han er tidligere præst i Roskilde Baptistkirke og i Bykirken i Odense, der er en kirke tilsluttet Mosaik.

FRA FREDAG AFTEN

Lederforum begynder fredag aften, hvor der vil være en række spor målrettet konkrete tjenestoområder: Menighedsrådsformænd, præster, børne- og ungdomsledere, kasserere, og et spor med inspirationsdeling for øvrige ledere.

ANDREAS BØGE

GITTE MØLLER THOMSEN

CLAUS BÆKGAARD

STOR BREDE

Lederforum er en åben ledersamling målrettet nuværende og kommende ledere, præster, menighedsråd, børne- og ungdomsledere og alle medarbejdere i kirke og mission.

Bethaniakirken og B&B Hotels, Aalborg

INDKVARTERING

Indkvartering sker hos Bethaniakirkens nabo, B&B Hotel. Man skal ikke selv booke hotellet. Man bestiller værelse gennem tilmeldingen. Fredag aften er vigtig, ikke kun fordi vi mødes i målrettede spor, men også fordi aftenen giver god anledning til netværk og relationer. Vi opfordrer derfor alle til at være med fra fredag aften. Skulle der være enkelte, der ikke kan deltage før lørdag morgen, er det også en mulighed.

Tilmeld dig på www.evangeliskfrikirke.dk

TRO & LIV Sommerkonference

19.-24. juli, Mariager Høj- og Efterskole

Årets store begivenhed bliver TRO & LIV Sommerkonference, der igen i år foregår i Mariager. Vi vil fortsætte i det spor, der blev lagt sidste år med en konference, hvor vi sammen søger Gud og lader ham tale til os. I næste nummer af Eftertryk, kan du læse mere om programmet. Men allerede nu er det en god ide at beslutte dig for at holde ferie i uge 30. Sommerkonferencen er en anledning til at få en uges ferie, der handler om tro, liv og fællesskab. Gennem forkyndelse og undervisning bliver din tro styrket. Gennem et møde med Gud bliver dit liv beriget, og gennem fællesskabet med nye og gamle venner bliver dit perspektiv større.

Der vil i år blive flere tilbud til teenagere og unge end sidste sommer. Der bliver naturligvis også gode tilbud til børnene. Sommerkonference er derfor en skøn uge for hele familien og for alle generationer. Vi ses i Mariager i uge 30.

STILLINGSANNONCE - HALVTIDSSILLING

Projektleder

for Familienetværket og børnekirken
i Bethaniakirken i Aalborg

Nysgerrig? Læs mere på www.bethania.dk

LÆS
MERE

Trine og Søren Lodberg Jensen, Vilfred og Elliot

EN REJSE MED MANGE NUANCER

EFTERTRYK har spurgt den nyansatte præst i Vadum Frikirke, Søren Lodberg Jensen, om at fortælle om sig selv, sin familie og deres rejse gennem livet indtil nu.

Vi er landet i Vadum som familie: Trine og jeg, og vores to drenge, Vilfred på tre og Elliot på et. Det er et nyt kapitel - for os alle - og vi er blevet taget imod med en varme, som er uvurderlig, når man rykker teltpløkkerne op som småbørnsfamilie.

OPVÆKST

Jeg er født i Hvide Sande og opvokset i Indre Mission og Folkekirken. Som ung blev jeg vodbinder og troede, at jeg altid skulle arbejde på havnen. Der var

noget ærligt i det liv: hænderne i det praktiske, ansvar for det fælles - og en tro med et velkendt sprog og tydelige rammer.

LÆNGSEL

Men gennem kortere volontørophold og et bibelskoleophold med UMO opstod der en længsel efter noget andet - og et spirende mod til at bevæge mig udenfor det kirkelige landskab, jeg kendte. I den bevægelse mødte jeg Trine, som kom med en beslægtet baggrund og gennemgik en lignende proces. Vi flyttede til Hillerød, begyndte at komme i Frikirken Hillerød (nu Alive Kirken) og blev senere gift.

TRO OG TEOLOGI SKAL LEVES

Her begyndte også min vej mod teologistudiet. Jeg begyndte ikke med et klart mål, men med et håb

om at få styr på troens store spørgsmål. Det fik jeg ikke. I stedet fandt jeg ud af, hvor mange oprigtige og gennearbejdede bud der findes på "den rette lære".

Først var det forvirrende. Senere blev det en frisetelse: Måske er troen ikke primært et regnestykke, der skal løses i hovedet, men noget der skal leves - med hænder, fødder og hjerte. Den opdagelse gør én en smule mere ydmyg i diskussioner. Og det er egentlig sundt nok.

ALDRIG PRÆST

På den baggrund valgte jeg også at læse en kandidat i diakoni, så teologien netop kunne få hænder og fødder. Samtidig var jeg ret afklaret med, at jeg aldrig skulle være præst. Jeg er udpræget introvert af natur og kæmpede i nogle år også med en voldsom social angst. Derfor var præstetjenesten - specifikt forkynderopgaven - ren utopi.

KIRKE, ET STED AT HØRE TIL

Undervejs læste Trine Kristendom, Kultur og Kommunikation (3K) på Diakonissestiftelsen sideløbende med min bachelor i teologi, og senere læste vi diakonikandidaten sammen.

For Trine har det været et gennemgående tema, at kirken skal være et rum, hvor mennesker kan høre til. At tilhørsforhold ikke bare er en hyggelig bonus, men noget der vækker ressourcer, løfter selvværd og skaber luft til at ånde.

DIAKONALE PROJEKTER

Trine har derfor også været med til at starte diakonale projekter som FamilieNetværket - både i Københavns Frikirke og i Silkeborg Frikirke. Det har også været en vigtig påmindelse om, hvor ofte kirke bliver mest tydelig i det hverdagsnære: omkring et bord, i et fællesskab, hvor man ikke først skal "kunne noget" for at høre til, men hvor man bidrager til - og nyder godt af - fællesskabet ved at være til stede.

PROJEKTSTILLING I ET UDSAT BOLIGOMRÅDE

I Holstebro fik jeg siden lov at arbejde tre år i en tværkirkelig projektstilling med både åndelig og eksistentiel omsorg i sundhedsvæsenet og opbyggende brobygning i et udsat boligområde. Jeg arbejdede med en ressourceorienteret tilgang og så, hvad der sker, når man møder mennesker med tillid til deres værdighed og deres muligheder, fremfor kun at se deres brud og behov.

For mig er det teologi i praksis: Ethvert menneske er skabt i Guds billede, og derfor begynder kristent omsorgsarbejde ikke altid med "hvad er der galt?", men med "hvad er der givet her - og hvordan kan det få luft?"

ET SKRIDT AD GANGEN

Samtidig begyndte flere at prikke til præstetjenesten. Jeg sagde længe nej - netop fordi jeg kendte min egen indadvendthed og frygten for at skulle stå forrest. Men efter gentagne opfordringer gav jeg forkyndergerningen en chance i Silkeborg Frikirke (Apostolsk Kirke). Jeg er i hvert fald endnu ikke død af det. Og langsomt voksede en overbevisning frem: måske er kaldsudrustningen ikke noget, man modtager som en færdig pakke, men noget som gives, når man tager ét skridt ad gangen.

MENE MINDRE - ELSKE MERE

Da min projektansættelse nærmede sig sin afslutning, faldt jeg over jobopslaget fra Vadum. Jeg kendte næsten ikke Evangelisk Frikirke Danmark, men jeg læste mig ind og blev især grebet af mottoet: "Livet over læren." Ikke fordi læren er uvigtig, men fordi tyngdepunktet er klart: efterfølgelse, fællesskab og et kristenliv, der kan mærkes i verden. For mig er "bred teologi" ikke en undskyldning for at mene mindre, men en invitation til at elske mere. At tage Bibelen alvorligt uden at bruge den som kølle. At holde fast i Kristus som centrum og derfor kunne rumme, at vi ikke alle ser ens.

Der findes bøger nok til at fylde et pænt stort bibliotek om alverdens lærespørgsmål; det svære består i at elske sin næste en regnfuld tirsdag.

Jeg og vi træder ind i tjenesten med taknemmelighed og forventning - og med en stille bøn om, at Vadum Frikirke må være et fællesskab, hvor håbet ikke kun bliver talt om, men får krop.

JULEMARKED PÅ LINDENBORG

Endnu en gang lykkedes
det Efterskolen at skabe
et spændende julemarked
med mange besøgende og
topmotiverede elever.

| Af Peter Götz

Det var en god oplevelse at være på Efterskolen Lindenhorgs julemarked den sidste lørdag i november. Op imod 1000 besøgende kunne opleve hvordan skolens personale og elever havde været i sving i adskillige dage for at gøre dagen til en fest.

Vi blev budt på god mad fra køkkenet foruden æbleskiver, gløgg samt kaffe/the.

Og vores fantastiske kok, Klavs, havde også i år produceret en masse lækkerier på små glas.

Ellers kunne man besøge lotteriet/tombolaen og smykkeboden og hvis en hoppeborg eller en fløde-

bollekaster var interessant, var det også en mulighed.

Skolens elever og nogle af skolens venner havde lavet mange juledekorationer, mm. til stor begejstring for de besøgende.

Og alt imens man deltog i det ene og andet stod der elever på scenen og underholdt med god musik og gode sange. Og sandelig om dagen ikke også bød på en tur omkring juletræet til et par af vores store julesalmer.

En god dag, der indbragte ca. kr. 80.000 med sigte på EFD's internationale mission.

EN SKOLE OG ET KIRKESAMFUND VED EN STOR MILEPÆL

| Af Peter Götz

I 2026 er det 70 år siden Ungdomsskolen Øresund optog sit første elevhold i Espergærde. I den anledning har Evangelisk Frikirke Danmark og Efterskolen Lindenberg besluttet af afholde deres årsmøde og repræsentantskabsmøde på samme dag med en stor festmiddag for alle deltagere som afslutning.

DAGEN ER LØRDAG DEN 30. MAJ

For Evangelisk Frikirke bliver det helt særlig at fejre, at have været bagland for en efterskole, nu i 70 år. For Efterskolen Lindenberg bliver denne dag et synligt bevis på, at vi som kirkesamfund og skole fremdeles er i et godt partnerskab.

UDFORDRINGER

Som kirkesamfund har Evangelisk Frikirke Danmark de senere år været igennem svære og udfordrende samtaler, både som national kirke og i de enkelte menigheder. Dette vil uden tvivl komme til syne på vores årsmøde 2026.

DEN LOKALE MENIGHED

Adskillige menigheder er de seneste år blevet prøvet af på sammenhængskraften: Kan meningsforskelle være så store, at de kan sprænge Jesu bøn om at vi alle må være eet? Kan en menighedsledelse udstikke en kurs og fortolke Bibelen på en sådan måde, at man som medlem ikke længere føler sig hjemme, og derfor må gå for at kunne ånde frit? Svaret er tydeligvis JA. Hvor smerteligt det end er!

KIRKESAMFUNDET

Når det gælder et kirkesamfund bestående af lokale selvbestemmende menigheder, er det nu nok noget andet. (skrives helt for egen regning, PG)

Man kan ikke læse i det Nye Testamente hvordan et kirkesamfund, en administrativ sammenslutning af suveræne menigheder, skal tænke og tro. Man kan ikke med et bibelsk mandat stikke en kurs af og sige, at alle lokale menigheder fra by til land skal eje en fælles dogmatisk forståelse af alt og en enig måde at tolke Bibelen på. Det ligger der i det kongregationalistiske kirkesyn. Ved at fastholde at menighederne i vores lille kirkesamfund er suveræne, sætter vi hinanden fri til at være menighed for den by og den egn, vi nu er sat i på den måde vi føler os ledt til.

EFTERSKOLEN

Da Efterskolen Lindenberg – dengang Ungdomsskolen Øresund – så dagens lys, var der kirker og mødepladser med tilknytning til Missionsforbundet 38 steder i Danmark (iflg. En Dansk Vækkelsesbevægelse af Helge Rasmussen, 1963). Sammenhængskraften og de enkelte menigheders fokus på fællesskabet, missionsarbejdet i Thailand og Ungdomsskolen Øresund var stor.

Imidlertid skete der nogle store forandringer op igennem 70'erne og 80'erne. Mange små mødepladser og missionshuse lukkede, mens de større menigheder fokuserede mere og mere på at nå deres egen by og være kirke midt i sit samfund. Sammenholdet i kirkesamfundet blev skrøbeligere, fællesskabet med andre kirkesamfund blev større og i denne tid begyndte den helt store opmærksomhed omkring vores efterskole også at dale.

NYE VEDTÆGTER

Efter påbud fra Undervisningsministeriet skal efterskolen genskrive sine vedtægter. På skolens repræsentantskabsmøde skal vi gå dette igennem og samtidig spørge om, hvordan fremtidens efterskole skal drives.

I månederne op til mødet d. 30. maj vil der foregå samtaler efterskole og kirkesamfund imellem, der skal kortlægge, hvordan vi får en skolekreds, der aktivt og nærværende kan støtte en i øvrigt blomstrende skole. Den debat vil uden tvivl også komme til syne på skolens repræsentantskabsmøde.

SOMMERFEST

Lindenberg markerer også sin 70-års fødselsdag under Lindenbergdagene til sommer. Det bliver med en festaften tirsdag, 30. juni, hvor deltagerne på arbejdsugen samt skolens personale deltager – foruden alle der melder sig til fra nær og fjer. Velkommen til alle!!

DAGENS PROGRAM LØRDAG DEN 30. MAJ

09.30-10.00	Mulighed for kaffe og lidt morgenmad
10.00-10.30	Andagt og lovsang
10.30-11.45	International mission og Mission i Danmark
11.45-12.15	EFD Årsmøde opstart
12.15-13.00	Frokost
13.00-14.45	EFD Årsmøde fortsat
14.45-15.15	Kaffepause
15.15-16.00	EFD Årsmøde afslutning
16.00-17.30	Efterskolen Lindenegs Repræsentantskabsmøde
17.30-18.00	Pause
18.00-19.45	Festmiddag for deltagerne ved begge repræsentantskabsmøder og alle andre (tilmeldte) interesserede. Mellem hovedret og dessert er der mulighed for rundvisning på skolen af elever efter samme model som vi bruger på Efterskolernes Dag.
20.00 -	Er vi heldige med vejret, bliver der bål ved stranden.

For gæster langvejs fra bliver der mulighed for overnatning på skolen fra fredag til lørdag. Praktisk info ang. tilmelding udsendes senere.

ÅRSMØDER

Lørdag den 30. maj 2026

- Årsmøde for Evangelisk Frikirke Danmark
- Repræsentantskabsmøde for Efterskolen Lindenberg

Sted:

Efterskolen Lindenberg
Borrevejlevej 26
4000 Roskilde

VESTERMARKSKIRKEN

100 år

VÆKKELSENS ARV ER ET KALD TIL FREMTIDEN

| Af Henrik Dam og Charley Stephansen

I 2025 markerede Vestermarkskirken sit 100-års jubilæum. Bag de mange festlige begivenheder ligger en dybere refleksion over vores rødder: Er vi stadig den bevægelse, der blev født ud af åndelig ild, og tør vi træde i pionerernes fodspor med moderne støvler?

Fejringen af jubilæet blev strakt ud over efteråret 2025 med tre markante begivenheder. Vi lagde ud med en stor folkefest i august for hele byen, efterfulgt af en jubilæumsfest i november for medlemmer, samt nuværende og tidligere ansatte. Det hele kulminerede søndag den 28. december – på selve 100-årsdagen – med en takkegudstjeneste. Her mødtes vi om vidnesbyrdet om Guds trofasthed gennem et helt århundrede.

ARVEN EFTER PIONERERNE

Under forberedelserne stødte vi på bogen om Peter Klokmoose, en af kirkens stiftere. Hans livshistorie blev et spejl for os; den mindede os om, hvordan vækkelse ser ud, når den berører et helt land. Da det nu er fire generationer siden, vækkelsens ild brændte stærkest, kan vi nemt glemme dens væsen og stille os tilfreds med noget, der er meget mindre.

Vækkelse starter ikke i kirkebygningen, men i hjertet, når et menneske møder Jesus. Vestermarkskirken er ikke blot "plantet"; den er forankret i og rundet af denne vækkelse. Det samme gælder vores kirkesamfund, Evangelisk Frikirke Danmark (det tidligere Missionsforbund), som blev født ud af en kraftfuld vækkelse for 140 år siden. Dengang betalte pionererne en høj pris – fysisk, psykisk og åndeligt – for at vi kan være kirke i dag. De fandt Biblerne frem, knælede i bøn og oplevede, at Guds ord blev levende.

ER VI STADIG EN VÆKKELSESBEVÆGELSE?

I arbejdet med vores egen jubilæumsbog læste vi også tidligere jubilæumsskrifter. I bogen "En dansk vækkelsesbevægelse" fra 1963 rejste Viggo Ramvold

"Man kan udmærket træde i de gamles fodspor, selvom man har nye støvler på."

Jubilæumsfest i Vestermarkskirken

nogle ransagende spørgsmål, som vi må turde stille os selv i dag:

- Er vi stadig en vækkelsesbevægelse, når vi ikke gør os mere gældende i samfundet?
- Har vi sat den åndelige arv over styr?
- Kan vi kalde os en bevægelse uden at fremvise den gennembrudskraft, der bekræfter vækkelsen?

Vestermarkskirken er heldigvis mere end mursten og mørtel. Vi ønsker at være et levende vidnesbyrd, hvor Jesus bygger kirken, og vi fokuserer på at gøre disciple. Pionerernes drivkraft var ikke blot at holde hjulene i gang, men at stille det afgørende spørgsmål: *"Ejer du livet i Gud?"*

NYE STØVLER I GAMLE FODSPOR

Dengang var glæden over frelsen så tydelig, at omverdenen hånligt kaldte det "fabrikskristendom", fordi så mange blev forvandlet. Der skete tegn og undere, og troen spredte sig hurtigt fra hjem til hjem.

Nu står vi ved en skillevej: Skal vores jubilæum blot være en historisk statusopgørelse, eller vil vi søge et nyt åndeligt gennembrud? Som Ingolf Bjørsted skrev i bogen *'Glædesbud'*, Missionsforbundet 100 års jubilæumsskrift i 1988, skal vi ikke tilbede forti-

den, men fuldføre det kald, pionererne påbegyndte. Han sagde det så rammende:

"Man kan udmærket træde i de gamles fodspor, selvom man har nye støvler på."

De gamles fodspor læner sig op ad Jesu egne spor, og dem skal vi altid følge, selvom fodtøjet skiftes ud. Evangeliet bærer stadig Guds kraft til frelse for enhver, som tror (Rom 1:16).

Måske er det på tide at vi vender tilbage til at gå på vores knæ og søger Gud, for at se vores land og kirker forandret, det skylder vi den generation, som kommer efter os.

EN FREMTID MED HÅB

Det er vores længsel, at den arv, vi er rundet af, må opleve en renæssance. Vi ønsker at ryste støvet og middelmådigheden af os, omvende os og kalde på Gud. Han lover os i Jeremias 33,3: *"Kald på mig, og jeg vil svare dig og fortælle om ufattelige ting, som du ikke kender."*

Vi tror på, at det, der ligger foran os, er større end det, vi har lagt bag os. Selvom vi er en 100 år gammel kirke, bærer vi på et evigt håb: Guds ord står fast, og Han forandrer sig aldrig.

Rejs dig, bliv lys, for dit lys er kommet!

STOR OPMUNTRING I GRØNLAND

| Af Bent Fodgaard

Det er med stor glæde og taknemlighed, jeg kan informere om arbejdet i menigheden i Uummannaq. Efter vi fra Grønlandsudvalget havde efterlyst, at nogle vil rejse til Grønland og hjælpe menigheden i Uummannaq, fik vi henvendelse fra Maria og Jens Sørensen, som er gamle kendinge i arbejdet.

De oplevede et nyt kald til at hjælpe der i ca. 3 mdr., og det er fantastisk, at man også i en moden alder på ny oplever kaldet til at være i mission. De rejser fra familien her i DK for at hjælpe med at videreføre missionen, som de selv har været med til at starte for mange år siden.

Vær med til at bede for dem, at de må have kræfter og energi til at gennemføre det og være til hjælp for ledelsen i den lille menighed.

Der er et stort behov for at bringe det gode budskab ud til mennesker også i fjerne egne af verden. I den mørke tid er det vigtigt, at budskabet om Jesus som verdens lys bliver bragt til mennesker, der lever i mørke, og hvor håbløsheden nemt får overmagten.

HILSEN FRA DET HØJE NORD

| Af Maria og Jens Sørensen

Tilbage i Uummannaq for at hjælpe til i vores lille menighed heroppe.

Det blev en meget LANG tur herop. Vi rejste fra Billund via København til Nuuk den 8. dec. og det gik helt planmæssigt. Vi landede rettidigt og skulle derefter videre til Ilulissat.

STRABADSIØS TUR I TI TIMER

Vi startede også og mellemlandede i Aasiaat, her måtte vi vente på, at det blev bedre vejr i Ilulissat, hvor der var stormvejr. Vi ventede et par timer og håbede på at vinden skulle lægge sig, kaptajnen meddelte at nu forsøger vi, og tanker extra brændstof så vi evt. kan returnere. Vi kom ind over Ilulissat by, kunne se lysene, men der blæste stadig en

kraftig vind. Vi forsøgte at lande, men det gik ikke, flyet hoppede og blev kastet op og ned. Der blev så meddelt fra cockpittet: vi kredser over byen og venter på bedre vejr.

Det gjorde vi så i små to timer, og forsøgte igen, men det er nok noget af det værste vi har oplevet, flyet hoppede og dansede, det var godt vi var fastspændt.

Kaptajnen opgav og meddelte at vi måtte returnere til Nuuk, og det tager 1,5 time. Vi havde da været ca. 10 timer i luften den dag, kun med kaffe og småkager. Vi blev installeret på hotel, og fik endelig lidt at spise. Air Greenland meddelte, at vi måske kom videre om to dage.

NYT FORSØG

Onsdag gik turen så til Ilulissat igen, og det lykkedes, men nu var vores fly afgået til Uummannaq, så vi var på venteliste.

Kom igen på hotel og fik at vide at vi måske kunne komme videre på lørdag. Men det var ok for os, for

Kirken i Uummannaq

så kunne vi komme til bedemøde i kirken i Ilulissat og til lovsangsaften om fredagen.

Lørdag morgen tog vi i lufthavnen, men her fik at vide at Helikopteren var aflyst, tilbage til hotellet og fik at vide at det først blev tirsdag, vi kunne komme videre.

Så nu kunne vi også få søndagsgudstjenesten med, en dejlig oplevelse at se rigtig mange 'gamle venner'.

Tirsdag tog vi så igen ud til lufthavnen, og denne gang lykkedes det endeligt. Ane Marie Kristiansen, som er menighedens leder i Uummannaq, var der og tog imod os med en varm velkomst efter en virkelig lang tur med både dårlige og gode oplevelser. Det er rigtig godt at være tilbage her, og de første dage gik med travlhed, bl.a. indkøb af diverse fyld til juleposer.

Igen har Vadum Genbrug sendt midler til dette TAK! Der blev købt til 17 poser som vi delte ud om lørdagen, den 20. dec. Her kom en flok forventningsfulde børn og voksne, der blev sunget julesan-

ge og holdt en kort andagt, en dejlig eftermiddag med gensyn af kendte fra tidligere.

ADVENTSGUDSTJENESTE

Søndag havde vi adventsgudstjeneste, og om eftermiddagen havde vi julefest for børnene. Her kom en god flok - 15 børn med forældre, endnu en dejlig dag var gået.

Det er rigtig dejligt at være tilbage, og få lov til at sprede lys og glæde, at kunne fortælle at LYSET er kommet (selv om det er mørkt udenfor). Det er der virkelig brug for, den første weekend, vi var her, var der 6 personer der valgte at tage deres eget liv (over hele Grønland) heriblandt en tidligere "klub dreng" i Ilulissat.

TAK FOR FORBØN

Vi regner med at blive her 2-3 måneder, tak om I vil være med til at bede for menigheden her, at vi må se at mennesker kommer til tro.

Tak for personlig forbøn for helbred og kræfter.

RUMÆNIEN

20 FANTASTISKE ÅR

En forårsdag i 2006 rejste familien Pascu til Rumænien for at virke som missionærer i og omkring byen Onesti. Cornel havde en årrække boet i Danmark, hvor han blev gift med Dorte, og de fik to børn Sara og Jonathan.

| Af Arne Hansen

Under opholdet i Danmark voksede kaldet til tjeneste, og i april 2006 begyndte Dorte og Cornel som missionærer i Rumænien.

UNDER GUDS VELSIGNELSE

De 20 år der siden er gået, fortæller en lang og god historie, hvor man fornemmer Guds velsignelse over tjenesten. Der har selvfølgelig været udfordringer under vejs, men Gud har igennem alt, bekræftet sit kald til denne mission i Rumænien.

ET TEAM AF MEDARBEJDERE

Omkring Dorte og Cornel er der vokset et missionsteam på 12 – 15 mennesker op. Sammen arbejder de målrettet med evangelisation og socialt arbejde på flere planer.

Når man ser, hvad der gennem tiderne er udrettet i Rumænien, bliver man glad og rørt. Der er så mange mennesker, der har fået en ny begyndelse på deres liv, og troen på Jesus har forvandlet deres tilværelse.

De har også formidlet Guds riges nærvær, og det har skabt glæde, håb og velsignelse til rigtig mange.

GLIMT FRA 20 ÅR

- Menigheden begyndte i 2012 med møder i Dorthe og Cornels lejlighed, siden er menigheden flyttet tre gange på grund af pladsmangel. For tiden lejes en sal, hvor der holdes gudstjeneste, børnearbejde og kvindemøder. Salen er til rådighed 2 dage om ugen.
- Vores hovedmenighed er Onesti menigheden, hvor der kommer ca. 60 personer til gudstjeneste, og ved særlige lejligheder endnu flere. Det er et godt, sundt og givende fællesskab.
- I byen Poduri er der vokset en stor menighed op. Gennem nødhjælp og kærlighed igennem mange år, er der opstået et varmt og karismatisk fællesskab. Mennesker har taget imod budskabet om Jesus Kristus, og en hel landsby er forvandlet. Der er skabt håb i dyb håbløshed. Der arbejdes målrettet på at etablere en ny menighed i landsbyen Marcesti.
- Der er i vores menigheder i området, blevet bedt til omvendelse og tro med over 500 mennesker.
- 100 personer er blevet døbt i Onesti og Poduri og 20 er døbt i Albele, Sanduleni og Levezi
- Ca. 300 børn/unge har fået en bedre skolegang igennem vores skoleprojekt. Der bliver 2 gange om året købt ind til de ca. 70 skolebørn i projektet.
- Missionsteamet evangeliserer og holder gudstjenester på ca. 8 pladser. 4 steder med ugentlige møder og sammenkomster, ofte også med uddeling af mad og tøj.
- Omkring 1000 familier besøges årligt med hjælp på forskellige måder, med mad, tøj, råd og vejledning, skoleartikler og andre former for praktisk hjælp.
- De sidste 10 år er der arrangeret ca. 80 julefester for over 5000 børn.
- Der er gennem årene udviklet omkring 25 ledere i menighederne. Nogle tjener i de lokale kirker, andre er flyttet, og tjener i andre områder af landet.

Gudstjeneste i teltet i Poduri

JUBILÆUMSTURNÉ I DANMARK I MARTS

- Aalborg: 1. marts, kl. 09.45 – Gudstjeneste, der begynder med morgenkaffe
- Grindsted: 3. marts kl. 19.00
- Aarhus: 4. marts kl. 19.00
- Vanløse: 8. marts kl. 10.30, gudstjeneste

Når man ser på et sådant aktivitetsniveau, forstår man, at det er mennesker der brænder for at formidle evangeliet om Jesus, og det gør de dagligt med stor iver.

Dorthe og Cornel ofrer det meste af deres tid og mange kræfter i den tjeneste, og vi, som forbund, skal være glade og stolte over de resultater, der er opnået i Rumænien. Vi bør derfor også yde dem al den hjælp og al den støtte, som de behøver.

ØNSKE FOR FREMTIDEN

Det største ønske er at få egen kirkebygning, et sted hvor man hver dag i ugen kan arbejde ud fra, og sætte sit eget præg på. Der har gennem årene været flere steder i spil, og der er p.t. et par åbne muligheder, men tiden til at tage de afgørende skridt, er endnu ikke kommet.

Det kunne være fantastisk, hvis jubilæumsåret kunne fremskynde denne proces.

Forventningsfulde børn

Dåbsgudstjeneste

Familien Pascu: Cornel, Sara, Dorthe og Jonathan

EN REJSE MOD **HÅB**

GHANA

**Et nyt forældrepar på
Father's Home skriver
ærligt og smukt om
at være forældre for
andres børn**

| Af Charlotte og Samuel Cromwell

At være forældre er en af livets mest givende og også udfordrende opgaver. Det er en rejse, som kendetegnes ved dyb kærlighed, personlig udvikling, konstant læring og stabilt ansvar. Eftersom ingen forælder er perfekt, og ingen børn kommer med en manual, består forældrerollen i Father's Home i at stræbe efter at opdrage børn til at blive følelsesmæssigt sikre, trygge, venlige, gudfrygtige og med en oplevelse af at høre til.

Vi, Samuel og Charlotte Cromwell, vi begyndte at arbejde som forældre på børnehjemmet i Takoradi d. 1. februar 2024. Vi har to piger, El-fah og Elyshaia på henholdsvis 7 og 2 år.

Da vi fik muligheden for at dele liv med børnehjemsbørnene, som deres forældre, blev vi glade, men vi følte os også udfordrede i forhold til at skulle vejlede, beskytte, opmuntre, forsvare og vigtigst af alt elske børn, som måske var følelsesmæssigt brudte, og hjælpe dem til at høre til i en familie uden at diskriminere mellem vores egne børn og tjenestens børn. De første par måneder på Father's Home var ikke nemme for hverken os eller børnene, men med tiden har vi lært at rette til og forstå vores nye liv.

ELSKER DE MON OS?

Nogle af de udfordringer, vi står med, handler om at disponere vores tid rigtigt, så vi når at knytte stærke bånd med børnene, da de fleste af dem ikke føler sig sikre på, om vi virkelig elsker dem og vil passe på dem. Eftersom børn går igennem forskellige stadier i udvikling, med tilhørende raserianfald og humørsvingninger, må vi være opmærksomme på, at vi ikke reagerer med vrede eller frustration,

men derimod udviser empati, kærlighed og tålmodighed.

EN HELT NY TILVÆRELSE

Der er også en masse glæde og begejstring ved at se disse børn vokse lidt efter lidt. Nogle af dem kommer brudte og modløse til Father's Home, men vha. kærlighed, omsorg, opmuntring og bøn kommer de til at føle, at de hører til her.

Det begejstrer os at bruge tid sammen med børnene; at kramme dem, fortælle dem historier og skabe gode minder sammen, når vi fx er på stranden eller i byen med dem. Børnene elsker det, når vi sjipper sammen med dem eller spiller fodbold eller leger andre lokale lege.

Glæden ved samværet med disse børn er ubeskrivelig. Vi bliver opmuntrede, når vi ser markante forandringer i børnene, og vi ønsker at forblive deres forældre, så længe som vi har muligheden.

DELE LIV OG PLANTE HÅB

Det at være forældre er en udfordrende og spændende blanding af glade oplevelser, overvindelse af frygt og bekymringer, at dele liv med børnene og sikre en positiv indflydelse på børnenes liv. Og at give dem håb!

ET BESØG FRA DANMARK

Fra den 10.-19. februar vil 23 fra Danmark rejse til Ghana for at besøge Father's Home, deltage i deres jubilæumsfejring, lege med børnene, hænge ud med de unge, se Father's Homes skole, besøge et universitet i nærheden og meget, meget mere. De glæder sig, skriver Tina Mølmer Jensen.

HJEMKOMST

MIN FØRSTE GUD var næsten altid skuffet og ked af det.

Hver dag var man nødt til at prøve at gøre ham glad –

ellers blev han ked af det lige som mor, hvis hun ikke kunne stole på mig.

Det kunne ikke nytte noget at læse Anders And under dynen, når lyset var slukket at tegne i stedet for at rydde op på værelset, eller at glemme at bede aftenbøn.

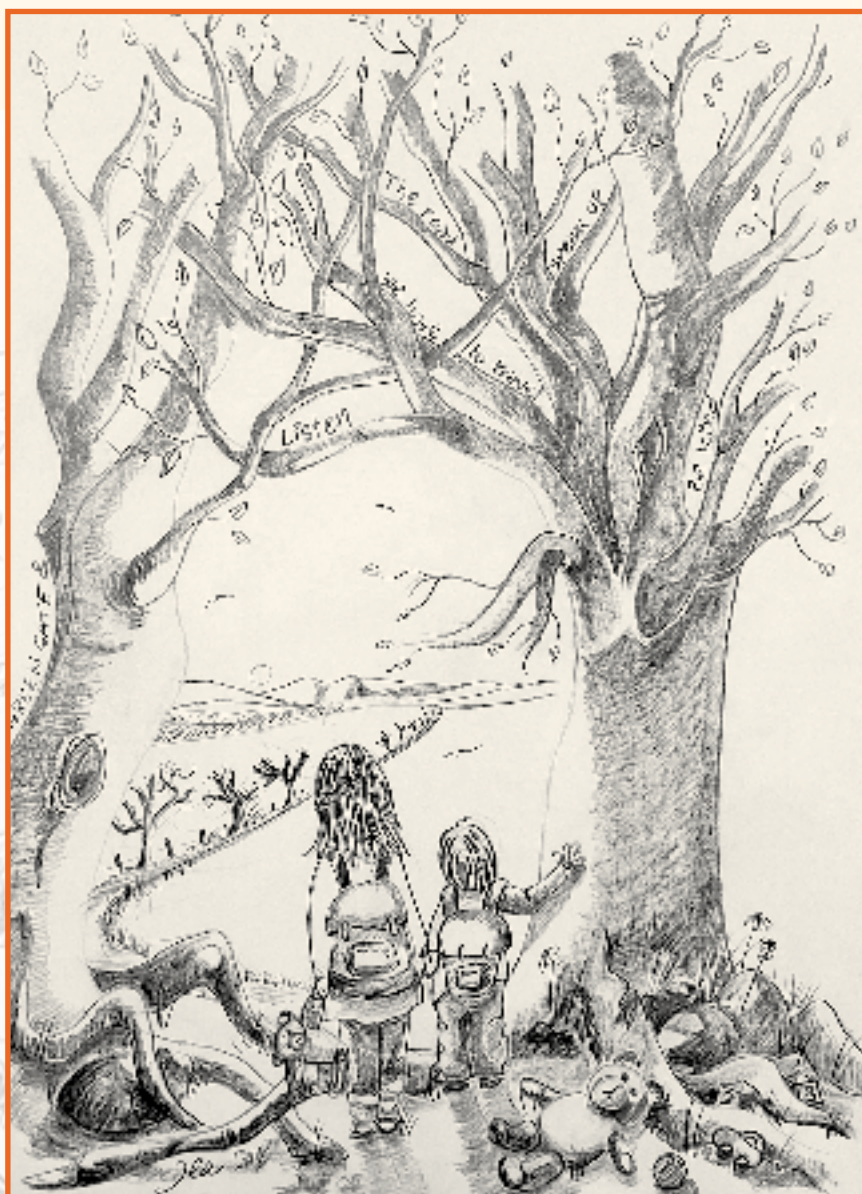
Så græd de begge to over ikke at kunne regne med mig.

MIN ANDEN GUD mødte jeg, da jeg var femten.

Han ønskede at udruste mig til at blive hans redskab, og han havde en færdig plan og en vilje med mit liv.

Han var almægtig og hvis jeg tjente ham, ville mit liv lykkes.

Han var grænseløs – og jeg blev grænseløs i min iver, min kærlighed og mit forsøg på at redde verden for ham.

Grænseløsheden gik begge veje.

Jeg greb med stor oprigtighed min vante rolle.

Det grandiose barn, som engang med lynende øjne stod op imod sin voksne far, blev nu den perfekte redder og grandiose voksne.

Jeg stolede på, at min anden Gud ville høre alle mine bønner og skåne mig fra ulykkelighed og afmægtighed, så længe jeg bare bad nok, fastede nok og kæmpede for ham og hans rige. Sådan fik jeg det fællesskab, jeg havde længtes efter og blev endelig en del af noget, og noget for nogen.

MIN TREDJE GUD griber mig, da jeg er over halvvejs i livet.

Jeg er netop fyldt 50, og han griber mig ubetinget, da jeg falder og falder mens alt, hvad jeg har forsøgt at undgå siden jeg mødte den første og anden Gud – alt det indhenter mig.

Jeg falder og falder og rammer til sidst endelig bunden.

Dén bund, som jeg altid har mærket fandtes og ikke har villet nå!

Barndommens bundløse dyb af sorg, frygt, rædsel, forsvinding og ensomhed – et dyb af afmagt.

Nu når jeg den! Og så er han dér!

Dernede i mørket er det HAM, som griber mit indre, ulykkelige barn.

Hende, som i hele mit liv har kørt mig rundt i manegen, alt mens jeg troede, det var mig, som bestemte.

MIN TREDJE GUD er ikke farlig eller diktatorisk.

Han stiller ikke betingelser, og han har ikke brug for min hjælp.

Han griber mig, som man griber et barn, der kastes ud af en brændende bygning.

Han løfter mig op og bærer mig!

Han bærer os!

Han har ikke brug for at teste min kærlighed og dedikation og han kalder mig ikke til at kaste mig ud af båden, men rækker mig sin hånd og trækker mig op i SIN båd.

Endelig tør jeg give slip, gå baglæns i tiden og se hvem jeg er blevet og hvorfor, og hvem vi egentlig var helt fra starten.

Nu er jeg endelig i tryghed i båden. Hans båd!

Her, hvor jeg lærer at være med dét der er – og med dén, jeg er.

Hvor jeg lærer ikke at være dygtig, men at stole på ham og processen.

Nu er jeg kommet hjem!

Jeanette Munksbøl

